

[Krag.]

ikke fundet paa det. Jeg er aldrig gaaet til Domstolene i nogen Sag og haaber heller ikke at komme til det, og det havde heller ikke den allerfjerneste Interesse, om jeg havde gjort det, for naar Domstolenes Afgørelse i Sagen faldt, vilde Virkningerne af den højtærede Ministers administrative Misgreb paa dette Omraade for længst være forbi.

Jeg kan naturligvis kun være tilfreds, hvis den højtærede Statsminister virkelig kan faa de arbejdsløse til at tro, at der aabner sig et Haab om lysere Tider for dem gennem det Forslag, som den højtærede Statsminister har skitseret i Pressen, men som vi ikke har set noget til i denne Sal. Jeg har jo ogsaa som Administrator haft Lejlighed til at beskæftige mig med disse Spørgsmaal, og jeg ved, at dette at tilvejebringe blot nogle ganske faa Millioner, blot nogle Hundredetusinder Arbejdsdage gennem Iværksættelse af offentlige Arbejder af den Karakter, der her er Tale om, kræver en uhyre omfattende Forberedelse, teknisk Planlægning, Forhandling med Lodsejere og med interesserede til mange forskellige Sider, saaledes at de Muligheder, som herigennem i Virkeligheden aabnes, er ganske overordentlig smaa. Nej, der er ingen anden Vej end den, jeg har anvist, dette at indrette sig saaledes, at det hensygnende private Initiativ paa ny faar Livskraft.

Nu siger den højtærede Statsminister, at hvad Tilvejebringelsen af Pengene angaar, saa synes vi at være utilfredse med, at han vil rejse Midlerne ved Laan, og denne Utilfredshed den kan let blive afbødet, siger den højtærede Statsminister, for saa kunde man ogsaa gaa andre Veje, for „der er dog nogle, der har Penge endnu, og de maa ogsaa før eller senere findes frem“, thi, siger den højtærede Minister: det danske Samfund skal vel ikke godvilligt gaa i Afgrunden, saa længe der er nogen, der er i Stand til at yde Hjælp.

Nej, det skal det danske Samfund selvfølgelig ikke, men jeg synes, at den højtærede Statsministers hidtidige Styre har været betinget af, at de Personer, Talen her er om, kunde findes frem, og jeg mener, at det er hidtil i glimrende Grad lykkedes for den høje Regering. Her har den højtærede Statsministers Fod sat stærke og blivende Spor, og jeg tvivler ikke om, at det er et levende Haab i hundredtusindtallige Befolkningkredse, at den højtærede Statsministers Spor i saa Henseende vil virke skræmmende paa eventuelle Efterfølgere. Men hvis en Formuekonfiskation, større eller

mindre, og det er vel sagtens en saadan, den højtærede Statsminister henviser til eller truer med, skal iværksættes, for at offentlige Arbejder kan sættes i Gang, saa vil jeg sige til den højtærede Statsminister, at saa øser han Skatteydernes Penge i Danaidernes Kar. Thi i samme Grad som Formuerne drages ud af Privatproduktionen for at anbringes i offentlige Arbejder, i samme Grad stækkes det private Initiativ, i samme Grad stødes et stigende Tal af Arbejdere fra det private Erhvervsliv ud i Arbejdsløshed, og i samme Grad vokser det Tal, som den højtærede Statsminister skal skaffe Beskæftigelse igennem offentlige Arbejder ved at føre dem ind under Statsforsorg. Det er og bliver en Skrue uden Ende med den Særegenskab desuden, at den skruer Samfundet i Kvag.

Paa den højtærede Statsministers forfatningsmæssige Betragtninger skal jeg ikke komme ind. Andre har udtalt sig derom, blandt andre det ærede Medlem Hr. Holstein, til hvis Betragtninger jeg i alt væsentligt paa dette Omraade kan slutte mig. Kun skal jeg sige, at den højtærede Statsministers Flertal i dette Ting ikke burde, synes det mig, fylde den højtærede Statsminister med et svulmende Magtbegær, med et Krav overfor Mindretallet i dette høje Ting, Flertallet i det andet høje Ting, som slet ingen Hjemmel har i Forfatningen; thi Forfatningen anviser Forhandling, god og gensidig Villie som Vejen til Resultater, og denne Vej er Venstre villigt til at befære.

Vi har vist det ved mange Lejligheder; alle de Resultater, denne Regering har opnaaet, er i Virkeligheden Udtryk for Oppositionspartiernes Forhandlingsvillie. (A. M. Hansen: Da ikke for Venstres!). Jo, ogsaa Venstres, i mange Tilfælde Venstres, i andre Tilfælde det konservative Folkepartis, og i meget stort Tal og overordentlig betydningsfulde Tilfælde begge disse Partiers. Det ved det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen særdeles vel. Vi har vist denne vor Forhandlingsvillie ved mange Lejligheder, jeg minder om Kriseforliget i Forsommeren, jeg minder om Valutaforliget i disse Dage, og jeg gentager, hvad jeg sagde, da jeg forrige Gang havde Ordet, at havde Regeringen villet forhandle, kunde den uden Valg have opnaaet en Valutaordning som den, vi fik, men den højtærede Regering vilde ikke.

Af politiske Grunde vilde den ikke — den vilde Valget. Ja, den højtærede Statsminister ler, men det nytter jo ikke. Den højtærede Statsministers Kollega, Handelsministeren, erklærede, at man vilde ikke forhandle med Udvalget i Folketinget, det Krav, her var stillet, var Minimum, og den